

[Glistrup]

og havde udformet i et præcist forslag om arbejde til alle i april 1988, var rigtigt, nemlig at folk, der er arbejdsdygtige, ikke skal have kontante penge på et socialkontor og så bare være passive. De skal ud i aktivt arbejde. Det blev almindeligt anerkendt. Og jeg forstår, at også efter debatten i dag er alle otte partier nu 100 pct. enige om denne nytænkning. Mange, mange tak for det, for det har været og er en meget central fremskridtssag.

Men så kørte sagen af sporet for regeringen. Det var dengang, den fandt ud af, at den ikke skulle gennemføre det i Socialministeriets regi, men binde det til den arbejdsløshedslovgivning, som bar de ulykkelige fingeraftryk og fodaftryk og næseaftryk og maveaftryk og knæaftryk fra den uheldige arbejdsminister, hr. Svend Auken, fra tiden omkring 1980. Da man bestemte sig til, at disse gode ting skulle udføres i det regi, så havde man dermed sagt: Nu skal det være bureaukratisk, nu skal der være forskelsbehandling. Nu skal det være således, at der ikke kan tages hensyn til den enkelte. Bare direktørsønnerne kan blive ved med at få deres penge udbetalt fuldstændig, som de vil. Det hele skulle bare medføre en pøsen ud af andre offentlige udgifter. Dér var det, regeringen fejlede. Men nu viskes heldigvis tavlen ren, så regeringen kan vende tilbage til det, der var regeringens eget oprindelige oplæg.

Det betød bl.a. – dér hvor regeringen fejlede – at man laver en sondring imellem to unge, Niels Petersen og Ester Hansen, alt efter om de er medlem af en ligegyldig forening, der hedder en a-kasse, og så får de vidt forskellige beløb, om de er med i det ene eller det andet.

Det betød, at man gik ind på at lave ordninger, sådan at man ikke kunne kræve fuldt arbejde i de 37–38 timer af nogen som helst, men som socialministeren foreslog, og som det nu følges op, at disse unge baroner og baronesser skal arbejde i 17 timer og så pænt gå hjem om onsdagen, som socialministeren ville have det, eller kl. 12 hver dag.

Hvordan får man et ordentligt klima på en arbejdsplads, hvor man skal arbejde sammen med andre og de skal blive der i 21 timer, hvis man fulgte socialministerens totalt urealistiske forslag, og hvor de så skulle have udbetalt disse kæmpebeløb i anledning af det?

Sådan var der et væld af ting, der medførte meget, meget mere bureaukrati, fordi regerin-

gen fejlede ved at knytte socialministerens oplæg sammen med arbejdsministerens område. Men det gjorde man altså.

Så gik tiden, og først kort før, at det her skulle til tredje behandling, var der nogen, der overhovedet interesserede sig for Fremskridtspartiet. Man har formentlig fået en kurv fra Socialdemokraterne og SF. Så kom man rendende til Fremskridtspartiet, og Fremskridtspartiet sagde på ganske normal måde: Vi vil meget gerne indgå et forlig, og vi kan selvfølgelig godt forstå, at vi ikke kan få vores forslag igennem 100 pct., 80 pct., 60 pct., 20 pct. eller 10 pct. Vi vil bare have nogle ganske små ændringsforslag igennem – fire ændringsforslag var det: at man begrænsede de offentlige udgifter, at man ikke forkælede direktørsønnerne, sådan som regeringen ville gøre, og at man i det hele taget begyndte at opføre sig fornuftigt.

Så fik vi det svar: Det kan vi ikke, for vi har indgået et forlig om, at Socialdemokraterne bestemmer alt for 1989 og 1990, og så har vi oven i alle de penge, vi smider ud, lovet CD og Kristeligt Folkeparti til ingen verdens nytte yderligere at smide 100 mio. skatteyderkrøner ud, som absolut ikke gør nogen som helst gavn.

Vi har bl.a. opnået ved behandlingen i dag, at staten i hvert fald har sparet de 100 mio. kr., som CD og Kristeligt Folkeparti skulle have i meroffentlige udgifter til ikke noget som helst, som gjorde nogen gavn.

Altså måtte vi få at vide, at vi bare kunne stemme ja til regeringens forslag uden nogen som helst ændringer, for Socialdemokratiet havde vetoret.

All right, Fremskridtsfolk er nøjsomme mennesker, og vi kom igen og sagde: Jamen o.k., når I nu har bindinger for 1989 og 1990 til Socialdemokraterne, kan vi så ikke komme ind for 1991 og 1992? Dér kom så socialministeren med disse lyriske erklæringer, som hun læste op ved begyndelsen af forhandlingen i dag, og som absolut intet reelt indhold havde.

Men hvad der derimod havde reelt indhold, var, at det blev erklæret over for os fra regeringens side: I har bare at stemme for, og I kan ikke få nogen som helst løfter. Når I har stemt for, så kan vi dagen efter gå til Socialdemokratiet og forhandle med Socialdemokratiet lige, hvad vi vil. I kan ikke få nogen som helst indrømmelse om noget som helst. I kan overhovedet ikke være med til noget. Vi forbeholder os vor fulde